

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 253

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 16 mai 2001

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 104 din 11 aprilie 2001 referitoare la constituționalitatea Legii privind protecția informațiilor clasificate.....

1-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 104

din 11 aprilie 2001

referitoare la constituționalitatea Legii privind protecția informațiilor clasificate

Curtea Constituțională a fost sesizată, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, în vederea declanșării controlului de constituționalitate asupra Legii privind protecția informațiilor clasificate de către un grup de 62 de deputați, și anume: Valeriu Stoica, Monica Octavia Muscă, Călin Popescu-Tăriceanu, Andrei Ioan Chiliman, Titu-Nicolae Gheorghiof, Puiu Hașotti, Radu Stroe, Anton Ionescu, Viorel-Gheorghe Coifan, Grigore Dorin Popescu, Cornel Popa, Cătălin Micula, Gheorghe-Eugen Nicolăescu, Cornel Știrbeț, Cornel Boiangiu, Napoleon Pop, Ion Luchian, Valeriu Gheorghe, Victor Paul Dobre, Marin Anton, Ion Mogoș, Victor Babiuc, Nini Săpunaru, Dan-Radu Rușanu, Liviu Iuliu Dragoș, Tiberiu Toró, Sándor Kónya-Hamar, Dezideriu Coloman Becsek-Garda, Ákos Birtalan, Zoltán Kovács, Róbert Kálmán Ráduly, Carol Ioan Vekov, Zsolt Szilágyi, Alexandru Sassu, Bogdan Nicolae Niculescu-Duvăz, Radu Mircea Berceanu, Cristian-Sorin Dumitrescu, Teodor Cladovan, Alexandru-Liviu Mera, Ion Cîrstoiu, Ștefan-Marian Popescu-Bejat, Alexandru Peres, Nicolae Nan, Alecu Sandu, Gheorghe Barbu, Victor Sorin Lepșa,

Adriean Videanu, Gheorghe-Liviu Negoită, Mircea Nicu Toader, Costică Canacheu, Mircea Man, Emil Boc, Romeo-Marius Raicu, Paula Maria Ivănescu, Anca Daniela Boagiu, Vasile Bran, Gheorghe Albu, Vasile Nistor, Ioan Onisei, Mihai Stănișoară, Ioan Oltean și Mihai Baciuc.

Sesizarea a fost trimisă prin Adresa nr. XIV/248 din 15 martie 2001 a Secretariatului general al Camerei Deputaților și a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 931 din 15 martie 2001, formând obiectul Dosarului nr. 113A/2001. De asemenea, prin adresa cu același număr, din data de 16 martie 2001, a Secretariatului general al Camerei Deputaților, înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 942 din 16 martie 2000, au fost trimise și textele aflate în divergență, între cele două Camere ale Parlamentului, la Legea privind protecția informațiilor clasificate, precum și scrisoarea Grupului parlamentar al Partidului Democrat, adresată Biroului permanent al Camerei Deputaților, conținând punctul de vedere al acestui grup parlamentar referitor la textul legii.

Autorii sesizării de neconstituționalitate critică, pe de o parte, ansamblul Legii privind protecția informațiilor clasificate, ca fiind adoptată cu încălcarea unor norme constituționale referitoare la procedura de legiferare, iar pe de altă parte sunt criticate dispoziții concrete ale legii, cu motivarea că acestea contravin unor prevederi din Constituție, unor reglementări din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului.

I. Critica de neconstituționalitate bazată pe nerespectarea procedurii constituționale de legiferare are următorul conținut:

a) Adoptarea legii s-a făcut prin aprobarea, în ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului din data de 7 martie 2001, a raportului comisiei de mediere cu privire la două proiecte de legi distincte. În acest sens, se arată că medierea s-a făcut între o propunere legislativă inițiată de către un senator și adoptată de Senat în legislatura 1992—1996 și, respectiv, un proiect de lege inițiat de Guvern, care a fost adoptat de Camera Deputaților în legislatura 1996—2000. Se precizează că după adoptarea propunerii legislative de către Senat acesta a trimis-o spre dezbateră și adoptare la Camera Deputaților, care însă „nu s-a mai pronunțat printr-un vot distinct asupra acestui text”, cu consecința că procedura de adoptare a rămas nefinalizată în această privință. Pe de altă parte, Camera Deputaților a dezbătut și a adoptat un proiect de lege având același domeniu de reglementare, inițiat de Guvern, „pe care l-a discutat ca atare și nu ca amendament la textul adoptat de Senat”. Astfel adoptat, acest proiect de lege nu a mai fost trimis și Senatului spre dezbateră și adoptare. Autorii sesizării consideră că procedeul de a se trimite la mediere propunerea legislativă adoptată numai de Senat, precum și proiectul de lege adoptat numai de Camera Deputaților este contrar „dispozițiilor art. 74 alin. (1) și art. 75 din Constituția României care prevăd că legile se adoptă cu votul majorității fiecărei Camere, fiind totdeauna necesară și obligatorie trimiterea textelor de la o Cameră la cealaltă”. Se arată că, de altfel, acestea sunt motivele pentru care raportul comisiei de mediere a fost respins în bloc prin votul Senatului, fără a se mai trece la votul pe articole.

b) Se mai susține că Legea privind protecția informațiilor clasificate a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, conform cărora, „*În cazul în care comisia nu ajunge la un acord sau dacă una din Camere nu aprobă raportul comisiei de mediere, textele aflate în divergență se supun dezbaterii Camerei Deputaților și Senatului, în ședință comună, care vor adopta textul definitiv cu votul majorității prevăzute la articolul 74 alineatele (1) sau (2)*”. În motivarea acestei susțineri se arată că în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului nu au fost dezbătute „doar textele aflate în divergență — așa cum menționează expres textul Constituției — ci și texte propuse de Guvern și acceptate de liderii grupurilor parlamentare”. În acest mod au fost introduse în lege texte noi, și anume: după art. 2 a fost introdus art. 2¹; la art. 8 a fost introdus alin. (4); la art. 9 a fost introdus alin. (5); la art. 10 a fost introdus alin. (3); după art. 12 a fost introdus art. 12¹; la art. 14 a fost introdus alin. (2¹); la art. 32 a fost introdus alin. (2).

II. Criticile referitoare la neconstituționalitatea conținutului unor reglementări din lege constau în următoarele:

a) Dispozițiile art. 4, art. 6 alin. (2), art. 13 și ale art. 21 alin. (1) din legea criticată instituie obligația, pentru

toți cetățenii români, să protejeze informațiile secrete de stat, indiferent de modul în care aceștia au ajuns în posesia lor, iar încălcarea acestei obligații poate atrage răspunderea penală potrivit prevederilor art. 15 alin. (4), art. 25, 26 și 27 din aceeași lege. O asemenea obligație generală, care incumbă în sarcina oricărui cetățean, depășește „cu mult cadrul constituțional al fidelității față de țară, înscris în art. 50 din Constituție”. Se arată totodată că prin instituirea acestei obligații generale „răspunderea juridică în materia protecției secretului de stat dobândește caracter obiectiv, indiferent de atitudinea subiectivă a destinatarilor obligației. Instituirea unei răspunderi obiective, inclusiv cu caracter penal, semnifică instituirea unei prezumții de vinovăție și înlăturarea dreptului la apărare, deci încălcarea dispozițiilor art. 23 alin. (8) și art. 24 din Constituție, precum și ale art. 20 din Constituție, corelat cu art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului”. Aceeași obligație generală contravine și principiului proporționalității, consfințit de dispozițiile art. 49 din Constituție, întrucât o asemenea obligație este proporțională cu scopul urmărit numai cu privire la „anumite categorii speciale de persoane (spre exemplu, lucrătorii serviciilor secrete sau persoanele care ocupă funcții publice presupunând accesul la secrete de stat), dar devine total nejustificată, deci disproporționată, dacă se referă la toți cetățenii”. De asemenea, sancționarea persoanelor care nu își respectă obligațiile referitoare la protejarea secretului de stat, fără să fie îndeplinită condiția existenței vinovăției, „contravine principiului legalității incriminării și pedepsei, înscris în art. 23 alin. (9) din Constituție, precum și în art. 7 din Convenția europeană a drepturilor omului, aplicat potrivit art. 20 din Constituție”. Se mai arată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului s-a statuat că, pentru ca o faptă să fie considerată ca fiind prevăzută de lege, dispoziția legală „trebuie să satisfacă, între altele, criteriul previzibilității, ceea ce înseamnă că legea trebuie să fie suficient de clară, de precisă, pentru ca destinatarii ei să-și poată adapta comportamentul celui prescris de lege”.

b) Art. 24 alin. (1) din legea criticată (referitor la obligația celui ce ia cunoștință de încălcări ale prevederilor legale privind protecția informațiilor clasificate în cadrul unității în care își desfășoară activitatea să îl informeze pe conducătorul acesteia și care prevede sancționarea, inclusiv de natură penală, a omisiunii informării, în condițiile art. 25), are o redactare extrem de generală și de vagă, fără să distingă între situațiile deosebite în care se află diferiți salariați. Astfel, „se instituie o (cvasi) obligație de delațiune”, care contravine îndatoririi cetățenești de fidelitate față de țară, prevăzută în art. 50 din Constituție. Aceste dispoziții legale sunt contrare și „dreptului la intimitate și dreptului la libertatea de gândire, conștiință și religie, consacrate și garantate de art. 26 și art. 29 din Constituție, precum și, potrivit art. 20 din Constituție, de art. 8 și art. 9 din Convenția europeană a drepturilor omului”. De asemenea, pentru aceleași motive sunt considerate ca fiind încălcate și dispozițiile art. 20, art. 23 alin. (8) și (9), art. 24 și 49 din Constituție, „precum și cele ale art. 6 și 7 din Convenția europeană a drepturilor omului”.

c) Prin normele de trimitere ale art. 8 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) și (4), care abilitază Guvernul ca prin hotărâre, act normativ cu forță juridică inferioară legii, să încadreze informațiile secrete de stat în clasele de securitate, se conferă acestei autorități publice monopolul asupra informațiilor și puteri discreționare pentru a decide asupra

încadrării acestora în categoria secretelor de stat, precum și pentru aprobarea și actualizarea listelor cu categoriile de informații secrete de stat, întocmite de autoritățile publice, fără ca prin lege să fie instituite criterii de apreciere. Această reglementare încalcă grav „principiul pluralismului, valoare fundamentală într-un stat de drept și democratic, potrivit art. 8 alin. (1) și art. 1 alin. (3) din Constituție“. O asemenea deturnare de putere încalcă grav „drepturi fundamentale ale omului, adică dreptul la libertatea de gândire, conștiință și religie, dreptul la respectarea vieții private, libertatea de opinie și dreptul la informație, consacrate și garantate prin art. 26, 29, 30 și 31 din Constituție, ca și dispozițiile art. 49 din Constituția României, precum și ale art. 8, 9, 10, 17 și 18 din Convenția europeană a drepturilor omului, interpretate în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, aplicate în temeiul art. 20 din Constituție“. Faptul că hotărârile Guvernului ce se vor emite în temeiul art. 8 alin. (3) și al art. 11 alin. (2) și (4) din legea criticată ar putea avea caracter secret, prin exceptare de la publicare, potrivit prevederilor art. 107 alin. (4) teza finală din Constituție, contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, referitoare la cerința de accesibilitate a normei juridice spre a putea fi considerată lege.

d) Întrucât prin art. 8 alin. (4) din legea criticată se permite Guvernului să declassifice anumite informații individuale, se poate întâmpla ca anumite informații generale, după ce își pierd caracterul secret și devin de interes public sau informații interesând în mod special o anumită persoană, să nu poată fi declassificate și, prin urmare, acestea să nu poată fi comunicate publicului sau persoanei interesate. În acest fel se încalcă „dreptul la informație, consacrat de art. 31 din Constituție, precum și, potrivit art. 20, de art. 10 din Convenția europeană a drepturilor omului, restrângând exercițiul acestui drept contrar prevederilor art. 49 din Constituție“. Caracterul absolut al interdicției referitoare la declassificarea informațiilor face ca ingerința în exercițiul dreptului la informație „să fie total disproporționată, în contradicție cu dispozițiile art. 49 din Constituție“.

e) Dispozițiile art. 12 alin. (4), (5) și (6), ale art. 15 alin. (3), precum și ale art. 19 lit. c) și d) din lege reprezintă o ingerință, vădit disproporționată, în exercitarea unor drepturi fundamentale, contrară prevederilor art. 49 din Constituție. Potrivit acestor dispoziții legale accesul unei persoane la informații secrete se permite doar pe bază de autorizație acordată în urma unei verificări de securitate, ale căror concluzii nu trebuie motivate. În consecință, refuzul emiterii sau retragerii autorizației împiedică persoana să ocupe o funcție ce implică acces la informații secrete, pe baza unor verificări nemotivate. Persoana în cauză, necunoscând motivele refuzului eliberării sau al retragerii autorizației, „nu dispune de nici o posibilitate de a se apăra și de nici o cale eficientă de atac, [...] încălcându-se astfel dispozițiile art. 20, art. 21, art. 24 și cele ale art. 49 din Constituție, precum și cele ale art. 6 și art. 13 din Convenția europeană a drepturilor omului“.

Competența acordată Serviciului Român de Informații de a efectua verificările de securitate permit acestei instituții ca printr-o decizie nemotivată și împotriva căreia nu s-a instituit o cale de atac să hotărască dacă o persoană poate sau nu să ocupe o anumită funcție în care ar urma să aibă acces la informații secrete. Prin urmare, Serviciul Român de Informații „are puterea absolută de a decide

dacă o persoană poate sau nu să ocupe cele mai importante funcții în stat, ceea ce semnifică violarea suveranității naționale, a pluralismului și a principiilor statului de drept și democratic, adică a dispozițiilor constituționale înscrise în art. 1 alin. (3), art. 2 și art. 8 alin. (1)“.

În conformitate cu dispozițiile art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, sesizarea de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, apreciază că sesizarea este neîntemeiată, în esență, pentru următoarele motive:

I. Cu privire la critica de neconstituționalitate referitoare la nerespectarea procedurii de legiferare:

a) Susținerea că au fost încălcate dispozițiile art. 74 alin. (1), ale art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituție este neîntemeiată, deoarece, așa cum rezultă din analiza etapelor procesului legislativ, se poate constata că au fost respectate atât cerințele constituționale privitoare la majoritatea de voturi necesară, cât și la trimiterea proiectului adoptat de Senat la Camera Deputaților.

În ceea ce privește desfășurarea cronologică a procedurii de legiferare, se arată că la data de 7 februarie 1996 Senatul a adoptat, cu majoritate de voturi, proiectul Legii privind apărarea secretului de stat și a secretului de serviciu, pe care apoi, în temeiul art. 75 din Constituție, l-a trimis la Camera Deputaților. La această Cameră, la data de 15 iulie 1998, a mai fost înregistrat un alt proiect de lege având același obiect de reglementare. Ambele proiecte au fost examinate în fond de către Comisia juridică, de disciplină și imunități și Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, întocmindu-se la data de 27 septembrie 1999 un raport comun asupra proiectului de lege adoptat de Senat. La acest proiect de lege au fost acceptate ca amendamente reglementări cuprinse în proiectul de lege trimis de Guvern la Camera Deputaților, cu respectarea prevederilor art. 63 din Regulamentul Camerei Deputaților, în vigoare la acea dată. La data de 15 februarie 2000 Camera Deputaților, cu majoritate absolută de voturi, a adoptat proiectul de lege, care fusese deja adoptat de Senat, cu amendamentele comisiilor sesizate în fond.

b) Se apreciază ca fiind nefondată și susținerea potrivit căreia legea a fost adoptată prin încălcarea dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, constând în aceea că în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului, consacrată înlăturării divergențelor dintre textele legii, au fost avute în vedere și „texte propuse de Guvern și acceptate de liderii grupurilor parlamentare“, introducându-se în lege, pe această cale, texte noi. Se arată că în acea ședință au fost examinate „toate textele legii, respectiv formele diferite adoptate de Senat și de Camera Deputaților. În materialul documentar pus la dispoziție parlamentarilor au fost cuprinse textele adoptate de Senat, textele adoptate de Camera Deputaților, textele propuse de comisia de mediere și textele de compromis, urmând ca parlamentarii să decidă prin vot pentru care din aceste texte optează, eliminându-se astfel divergențele dintre cele două Camere“. Așadar, au fost îndeplinite cerințele dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, ca textele aflate în divergență să fie supuse dezbaterii în ședința comună a Camerelor Parlamentului. Se precizează că la aceste dezbateri a participat și reprezentantul Guvernului, care, la fel ca și

parlamentarii, a putut să opteze pentru soluția uneia dintre Camerele Parlamentului sau pentru „un text de compromis”. În acest context s-a adoptat în 59 de cazuri textul Camerei Deputaților, iar în 41 de cazuri, „textul de compromis”, nefiind adoptate texte noi. Se arată că textele numite de autorii sesizării ca fiind texte noi sunt în realitate fie „texte de compromis”, fie texte impuse de exigențe ale tehnicii juridice.

II. Cu privire la critica de neconstituționalitate a conținutului unor dispoziții ale legii, în punctul de vedere al președintelui Camerei Deputaților se arată următoarele:

a) Sesizarea de neconstituționalitate cu privire la dispozițiile art. 4, art. 6 alin. (2), art. 13 și ale art. 21 alin. (1) din Legea privind protecția informațiilor clasificate este nefondată, deoarece aceste dispoziții nu instituie o răspundere colectivă, „ci stabilesc sfera destinatarilor legii, adresându-se, într-adevăr, tuturor”. Legea urmează să se aplice, „sub aspectul sancțiunilor, doar în cazuri limitate și numai în măsura în care s-au încălcat cu vinovăție prevederi exprese ale legii”. Obligația de a proteja informațiile nu contravine unor prevederi din Legea fundamentală, ea fiind stabilită în concordanță cu prevederile art. 50 din Constituție. Pe de altă parte, între dispozițiile legale menționate anterior și cele ale art. 15 alin. (4), ale art. 25, 26 și 27 nu există o identitate de subiecte de drept.

b) Critica de neconstituționalitate ce vizează dispozițiile art. 24 alin. (1) din lege este nefondată, deoarece obligația instituită nu trebuie confundată cu o infracțiune atâta vreme cât infracțiunea nu se presupune, „ci se dovedește cu un text incriminator”.

c) Cu referire la dispozițiile art. 8 alin. (3) și la cele ale art. 11 alin. (2) și (4) din lege, se precizează că acestea nu au nici o legătură cu drepturile constituționale invocate prin sesizare. Astfel, prevederea referitoare la hotărârile Guvernului ce urmează să fie emise în executarea legii este în deplină concordanță cu dispozițiile art. 107 din Constituție și nu contravine principiului pluralismului ori altor drepturi constituționale și nici prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

d) Nici critica referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (4) nu este întemeiată, deoarece instituirea informațiilor secrete de stat este de competența autorităților publice interesate în protecția acestora, Guvernul fiind autoritatea cu atribuții de clasificare și declasificare, care aduce la cunoștință celor interesați dacă informația este protejată sau dacă a încetat să mai fie protejată. Întrucât informațiile clasificate constituie limita superioară a existenței dreptului la informație, este neîntemeiată susținerea potrivit căreia aceste dispoziții contravin prevederilor art. 49 din Constituție.

e) Este nefondată și critica referitoare la dispozițiile art. 12 alin. (4), (5) și (6), ale art. 15 alin. (3) și ale art. 19 lit. c) din lege, deoarece consecința neacordării sau a retragerii autorizației nu este aceea de încetare a raporturilor de muncă sau a raporturilor de funcție publică, ci doar interdicția de acces la informații secrete de stat. Chiar dacă, ipotetic, anumite persoane ar suporta această sancțiune ca efect al interpretării legii în sensul avut în vedere de autorii sesizării, ele se pot adresa instanței de judecată, cerând restabilirea raporturilor juridice încălcate prin abuz. Nu se poate susține, așadar, că dispozițiile legale contravin dispozițiilor art. 20, 21, 24 și 49 din Constituție. Prevederile legale criticate sunt în concordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (3), ale art. 2 și ale art. 8 alin. (1), întrucât Serviciul Român de Informații nu este

competent să stabilească persoanele care au acces la informații secrete de stat. Această competență aparține autorităților interesate în protecția informațiilor clasificate. Serviciul Român de Informații are doar atribuții de avizare a propunerilor referitoare la desemnarea celor care urmează să desfășoare activități în domeniul protecției informațiilor secrete de stat, iar decizia de numire aparține autorităților publice interesate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că sesizarea de neconstituționalitate este nefondată sub toate aspectele.

I. Cu privire la criticile referitoare la nerespectarea procedurii constituționale de legiferare se arată următoarele:

a) Susținerea potrivit căreia a fost încălcată procedura de legiferare este nefondată, aceasta bazându-se pe „date factive eronate privind procedura desfășurată în fața celor două Camere și în ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului, precum și la forma proiectelor supuse dezbaterilor”. Se arată că propunerea legislativă pentru apărarea secretului de stat și a secretului de serviciu, inițiată de un grup de senatori, a fost adoptată de Senat la data de 7 februarie 1996, iar în temeiul art. 75 din Constituție a fost trimisă Camerei Deputaților la data de 12 februarie 1996; ulterior, la 14 iulie 1998 Guvernul a transmis Camerei Deputaților proiectul de Lege privind securitatea informațiilor secrete de stat și a informațiilor secrete de serviciu; ambele proiecte de lege au fost dezbătute în fond de Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, precum și de Comisia juridică, de disciplină și imunități, întocmindu-se un raport comun ce poartă nr. 303/XVII/12 și nr. 509/XVIII/11 din 27 septembrie 1999. În acest raport au fost reținute texte din proiectul de lege înaintat de Guvern ca amendament la proiectul de lege adoptat de Senat. Astfel, în baza acestui raport „Camera Deputaților a dezbătut și adoptat proiectul trimis de Senat, cu amendamentele propuse de către cele două comisii, care au la bază textele cuprinse în proiectul Guvernului”. În acest mod ambele Camere ale Parlamentului au adoptat același proiect de lege (și anume, cel adoptat de Senat în anul 1996), însă „în forme diferite, întrucât Camera Deputaților a adoptat proiectul înaintat de Senat cu amendamentele celor două comisii de specialitate, bazate pe texte incluse în proiectul înaintat de Guvern”, fiind respectate prevederile art. 74 alin. (1), precum și ale art. 75 din Constituție.

b) Este neîntemeiată și susținerea potrivit căreia legea a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 76 alin. (2) din Constituție, deoarece proiectul de lege adoptat de Senat a fost adoptat și de Camera Deputaților, însă într-o formă diferită, motiv pentru care, în temeiul art. 76 alin. (1) din Constituție, președinții Camerelor au inițiat procedura de mediere. Se precizează că, întrucât toate articolele proiectului de lege au fost adoptate în forme diferite de către cele două Camere, s-au aflat în divergență toate aceste articole și de aceea „comisia de mediere și raportul de mediere au avut în vedere întregul conținut al proiectului”. Acest raport de mediere a fost adoptat de Camera Deputaților la 23 mai 2000, fiind respins în totalitate de Senat la 15 mai 2000, motiv pentru care, în temeiul art. 76 alin. (2) din Constituție, a fost supus dezbaterii Camerelor reunite întregul proiect al legii, care a fost adoptat cu votul majorității prevăzute la art. 74 alin. (1) și (2) din Constituție.

c) În legătură cu afirmația că în ședința comună a Parlamentului au fost avute în vedere „nu numai textele aflate în divergență, ci și textele propuse de Guvern și acceptate de liderii grupurilor parlamentare“, se arată că aceste texte au „rezultat din restructurarea unor texte adoptate anterior, separat, de către Senat, sau de către Camera Deputaților“. Pentru acest motiv textul final al proiectului nu a mai corespuns din punct de vedere structural și al numerotării articolelor cu textele votate de Senat și de Camera Deputaților. Astfel, textele menționate în sesiune ca fiind texte noi au corespondent în proiectele votate separat, însă sub o altă formă. Se precizează că dispozițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, pretins încălcate, „nu se referă la adoptarea în ședința comună a Parlamentului a unui «text definitiv», care, într-o interpretare logică și în lipsa unei prevederi exprese privind înțelesul acestui termen, este sau poate fi diferit de textul proiectului supus dezbaterii“.

II. Cu privire la critica de neconstituționalitate a conținutului unor dispoziții ale legii, în punctul de vedere al Guvernului se apreciază că:

a) Este nefondată susținerea privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 4 alin. (2), ale art. 13 și ale art. 21 alin. (1) din lege, întrucât această susținere pornește de la o premisă falsă. Afirmația că „fidelitatea față de țară presupune obligația apărării secretului de stat de către persoanele care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu iau la cunoștință în mod legal de secretele de stat, iar nu o obligație generală și nediferențiată“, contravine flagrant dispozițiilor art. 50 din Constituție, având titlul marginal „*Fidelitatea față de țară*“. Obligația prevăzută de articolele de lege criticate este o îndatorire fundamentală a tuturor cetățenilor, cu alte cuvinte aceasta reprezintă o obligație constituțională.

Este de asemenea nefondată susținerea potrivit căreia această obligație ar fi de maximă generalitate, iar ca urmare răspunderea juridică în materia protecției secretului de stat dobândește un caracter obiectiv, ce semnifică instituirea prezumției de vinovăție, încălcându-se astfel dispozițiile art. 23 alin. (8), ale art. 24 și 20 din Constituție, acesta din urmă corelat cu art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Acceptarea unui asemenea raționament ar însemna că toate obligațiile cu caracter general impuse tuturor cetățenilor instituie o răspundere cu caracter obiectiv și prezumția de vinovăție. Autorii sesizării, susținând încălcarea principiului proporționalității cuprins în art. 49 din Constituție, nu arată în concret exercitarea cărui drept a fost restrânsă.

Se apreciază că este neîntemeiată și afirmația potrivit căreia incriminarea încălcării obligațiilor în materie de apărare a secretului de stat contravine principiului constituțional al legalității incriminării și a pedepsei, prevăzut la art. 23 alin. (9) din Constituție, deoarece acest text „nu se referă la principiul legalității pedepsei“. Or, pedepsele prevăzute în art. 26 și 27 din lege „sunt legale, înscriindu-se în prevederile referitoare la pedepse, cuprinse în partea generală a Codului penal“. În plus, aceste dispoziții îndeplinesc toate condițiile pentru ca o normă legală să fie considerată previzibilă.

b) Privitor la dispozițiile art. 24 alin. (1) din lege, se arată că este eronată echivalarea care se realizează între obligația celui care ia cunoștință de încălcări ale legii de a-l informa despre aceasta pe conducătorul unității în care lucrează și obligația cvasigenerală de delatare, întrucât

obligația prevăzută de textul criticat este similară celei prevăzute la art. 170 și 262 din Codul penal, privind denunțarea săvârșirii unor infracțiuni. Referirea la încălcarea dreptului la intimitate și a dreptului la gândire, conștiință și religie, prevăzute la art. 26 și 29 din Constituție, nu este argumentată și nu are nici o legătură cu prevederile criticate ale legii.

c) Cu privire la dispozițiile art. 8 alin. (3) și ale art. 11 alin. (2) și (4) din lege se apreciază că invocarea principiului constituțional al pluralismului în demonstrarea neconstituționalității textelor menționate din lege nu are nici un suport.

d) În sfârșit, nu este fondată nici critica referitoare la dispozițiile art. 8 alin. (4) din lege, deoarece acest act normativ prevede posibilitatea declasificării „informațiilor generale“ cu ocazia reexaminării și actualizării listelor prevăzute în art. 11. De aceea nu se poate susține că ar fi încălcate dispozițiile art. 31 din Constituție.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

Potrivit dispozițiilor art. 5 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională, prin Adresa nr. 1.053 din 22 martie 2001, a solicitat Secretariatului General al Camerei Deputaților ca, în scopul soluționării sesizării de constituționalitate, să îi fie înainte următoarele documente: raportul comun nr. B.P.22/1996 și nr. B.P.198/1996, întocmit de Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională și de Comisia juridică, de disciplină și imunități; raportul comisiei de mediere; stenograma ședinței plenului Camerei Deputaților din 23 mai 2000 privind dezbaterea raportului de mediere; stenograma ședinței comune a celor două Camere ale Parlamentului din data de 7 martie 2001 privind dezbaterea textelor aflate în divergență. De asemenea, prin Adresa nr. 1.057 din 22 martie 2001 s-a solicitat Secretariatului General al Senatului trimiterea stenogramei ședinței plenului Senatului din 15 mai 2000 privind dezbaterea raportului comisiei de mediere. Actele solicitate de Curtea Constituțională au fost trimise acesteia prin Adresa nr. XIV/1/106 din 23 martie 2001 a Secretariatului General al Camerei Deputaților și, respectiv, prin Adresa nr. 660 din 26 martie 2001 a Secretariatului General al Senatului.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile Legii privind protecția informațiilor clasificate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, potrivit art. 144 lit. a) din Constituție, să se pronunțe asupra sesizării de neconstituționalitate formulate de un număr de 62 de deputați.

Prin sesizare, pe de o parte, este criticat ansamblul Legii privind protecția informațiilor clasificate, susținându-se că aceasta a fost adoptată cu încălcarea reglementărilor constituționale referitoare la procedura de legiferare, iar pe de altă parte, este criticat conținutul unora dintre dispozițiile legii ca fiind contrare anumitor prevederi ale Constituției, anumitor reglementări din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și practicii Curții Europene a Drepturilor Omului.

În consecință, controlul de constituționalitate realizat prin prezenta decizie privește constituționalitatea extrinsecă, precum și — deopotrivă — constituționalitatea intrinsecă, având însă prioritate aspectele legate de procedura de legiferare (aparținând constituționalității extrinseci), întrucât acestea vizează ansamblul legii, precum și pentru că eventuala constatare a nerespectării unor norme de procedură constituțională prevalează în mod neîndoielnic asupra examinării fondului reglementării, astfel încât, pe cale de consecință, această din urmă examinare ar deveni inutilă.

Autorii sesizării susțin că legea criticată a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 74 alin. (1), ale art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituție, texte care au următorul cuprins:

— art. 74 alin. (1): „*Legile organice și hotărârile privind regulamentele Camerelor se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere.*”;

— art. 75: „*Proiectele de legi sau propunerile legislative adoptate de una din Camere se trimit celeilalte Camere a Parlamentului. Dacă aceasta din urmă respinge proiectul de lege sau propunerea legislativă, ele se trimit, pentru o nouă dezbateră, Camerei care le-a adoptat. O nouă respingere este definitivă.*”;

— art. 76 alin. (2): „*În cazul în care comisia nu ajunge la un acord sau dacă una din Camere nu aprobă raportul comisiei de mediere, textele aflate în divergență se supun dezbaterii Camerei Deputaților și Senatului, în ședință comună, care vor adopta textul definitiv cu votul majorității prevăzute la articolul 74 alineatele (1) sau (2).*”

În vederea examinării respectării procedurii constituționale parcurse în procesul de legiferare Curtea constată că principiul constituțional al autonomiei reglementare a Parlamentului, instituit prin art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, permite și totodată impune fiecărei Camere, precum și Parlamentului în ansamblul său, reunit în ședință comună a celor două Camere, să stabilească norme proprii de organizare și de funcționare în vederea îndeplinirii atribuțiilor lor. Cu toate acestea, regulamentele parlamentare nu pot să fie contrare reglementărilor cuprinse în Constituție, iar autoritatea legislativă nu poate adopta proceduri contrare Legii fundamentale, și aceasta nici măcar pentru un caz singular și special.

În aceste condiții Curtea constată că sunt întemeiate susținerile autorilor sesizării, potrivit cărora Legea privind protecția informațiilor clasificate a fost adoptată cu încălcarea unor dispoziții constituționale, după cum urmează:

a) Este întemeiată susținerea potrivit căreia legea criticată a fost adoptată prin aprobarea în ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului din data de 7 martie 2001 a raportului comisiei de mediere cu privire la două proiecte de lege distincte.

Astfel, Curtea reține că Senatul a adoptat la data de 7 februarie 1996 propunerea legislativă intitulată „Lege privind apărarea secretului de stat și a secretului de serviciu”, inițiată de un grup de senatori. După adoptarea propunerii legislative proiectul de lege astfel rezultat a fost trimis Camerei Deputaților, în conformitate cu dispozițiile art. 75 teza întâi din Constituție. Ulterior, la 14 iulie 1998, Guvernul a inițiat proiectul de „Lege privind securitatea informațiilor secrete de stat și a informațiilor secrete de serviciu”, cu care a sesizat Camera Deputaților. Ambele inițiative legislative au fost repartizate Comisiei permanente pentru apărare, ordine publică și siguranță națională, precum și Comisiei juridice, de disciplină și imunități, spre a

se întocmi de către acestea un raport comun pe fond, în vederea dezbaterii în plenul Camerei Deputaților a celor două proiecte de lege.

Curtea Constituțională observă că nici comisiile permanente sesizate în fond și nici plenul Camerei Deputaților nu au avut în vedere că fiecare dintre cele două inițiative legislative are o individualitate proprie, trebuind în consecință să fie tratată ca atare în cadrul procedurii de legiferare.

Astfel, comisiile permanente ale Camerei Deputaților, sesizate în fond, nu au examinat separat cele două proiecte de lege și nu au propus plenului Camerei să se pronunțe asupra fiecărui proiect de lege, ci le-au contopit, supunând dezbaterii și votului plenului Camerei Deputaților un singur proiect de lege, și anume pe cel inițiat de Guvern, căruia i-au fost aduse unele amendamente. Această situație rezultă din însuși raportul comisiilor permanente sesizate în fond, raport purtând nr. B.P. 22/1996 și nr. B.P. 198/1998 din 27 septembrie 1999 și care este intitulat: „Raport comun asupra proiectului de Lege privind apărarea secretului de stat și a secretului de serviciu adoptat de Senat în ședința din 7 februarie 1996; asupra proiectului de Lege privind securitatea informațiilor secrete de stat și a informațiilor secrete de serviciu, inițiat de Guvernul României la 14 iulie 1998”.

Analizând conținutul acestui raport, Curtea constată că numai textul art. 3 a avut o redactare identică în ambele proiecte; în privința unui număr de 22 de texte comisiile au propus menținerea lor în redactarea din proiectul Guvernului; redactările din cele două proiecte au prezentat unele asemănări pentru un număr de 12 articole, în privința cărora comisiile au propus adoptarea redactării existente în proiectul Guvernului, cu unele modificări; alte 12 articole au existat, după caz, numai în proiectul Guvernului sau în propunerile comisiilor raportoare; în sfârșit, 15 texte din propunerea legislativă adoptată de Senat au fost eliminate, cu motivarea că problemele vizate de acestea sunt reglementate în alte articole acceptate de comisie.

Curtea Constituțională observă că nu au fost realizate dezbaterile și finalizarea fiecăruia dintre cele două proiecte de lege, ceea ce rezultă și din preambulul raportului comun al comisiilor permanente, preambul redactat astfel: „În urma examinării proiectului de Lege privind apărarea secretului de stat și a secretului de serviciu, adoptat de Senat la 7 februarie 1996 și a proiectului de Lege privind securitatea informațiilor secrete de stat și a informațiilor secrete de serviciu, inițiat de Guvernul României la 14 iulie 1998, în ședințele din 9 decembrie 1998, 10, 17, 24 martie, 21, 27, 28 aprilie și 22 septembrie 1999, comisiile au constatat că obiectul de reglementare a proiectelor de lege menționate face parte din categoria legilor organice, potrivit art. 74 alin. (1) din Constituția României și au hotărât cu majoritate de voturi pentru, să le supună spre dezbateră și adoptare Plenului Camerei Deputaților în structura și cu amendamentele următoare [...]”.

Sub aspectul analizat este semnificativă structurarea raportului pe următoarele coloane, într-un mod asemănător structurii unui raport de mediere:

1. „Articolul (textul Senatului)”;
2. „Articolul (textul Guvernului)”;
3. „Amendamentele propuse (autorul), text adoptat de comisie”;
4. „Motivare”.

Se constată, de asemenea, că în cuprinsul acestui raport comisiile permanente au optat pentru textele din proiectul de lege inițiat de Guvern, cu sau, după caz, fără modificări.

Prin urmare, Curtea constată că în ședința plenului Camerei Deputaților au fost dezbătute și votate în mod exclusiv aceste texte, prezentarea în cadrul raportului și a textelor existente în propunerea legislativă adoptată de Senat fiind formală.

Curtea reține, de asemenea, că în situația în care s-ar fi respectat dispozițiile constituționale referitoare la legiferare Camera Deputaților ar fi trebuit să se pronunțe prin vot asupra fiecărui proiect de lege, ocazie cu care avea posibilitatea ca fie să respingă ambele proiecte, fie să adopte numai unul dintre acestea și să îl respingă pe celălalt. Dacă ar fi fost respins proiectul de lege adoptat de Senat, Camera ar fi avut obligația ca, potrivit art. 75 teza a doua din Constituție, să îl trimită pentru o nouă dezbateră Senatului, iar în cazul în care ar fi fost adoptat proiectul inițiat de Guvern, ar fi avut obligația ca, potrivit dispozițiilor art. 75 teza întâi din Constituție, acest proiect să fie trimis, de asemenea, Senatului. Numai în situația în care ar fi fost respins proiectul de lege inițiat de Guvern s-ar fi putut utiliza unele dintre texte în vederea formulării unor amendamente la textele adoptate de Senat. Nerespectarea acestor norme ale procedurii constituționale de legiferare a creat posibilitatea ca proiectul de lege adoptat de Senat să nu mai fie adoptat și de Camera Deputaților, iar proiectul de lege adoptat de Camera Deputaților să nu mai fie adoptat și de Senat. În această situație nici unul dintre cele două proiecte de lege nu a întrunit în ambele Camere ale Parlamentului majoritatea de voturi cerută la art. 74 alin. (1) din Constituție, spre a se putea considera că adoptarea a fost valabilă.

b) Votul impus de art. 74 alin. (1) din Constituție nu a fost exprimat nici în ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului din 7 martie 2001, consacrată dezbaterii textelor aflate în divergență, în care s-a declarat adoptată legea supusă controlului de constituționalitate prin prezenta decizie.

Astfel, deoarece Senatul a respins raportul comisiei de mediere, pe ordinea de zi a celor două Camere reunite în ședință comună a fost înscris proiectul de lege în integralitatea sa. În raportul din 5 aprilie 2000 comisia de mediere a propus spre adoptare, în totalitate, textele din proiectul de lege adoptat de Camera Deputaților (unele dintre acestea având nuanțări nesemnificative, ca texte comune ale comisiei), precum și numeroase alte texte care nu fuseseră supuse dezbaterii și votului Senatului. Așa fiind, rezultă că Senatul nu a examinat aceste din urmă texte nici cu ocazia dezbaterii raportului comisiei de mediere, raport pe care l-a respins în întregime în urma unor dezbateri generale preliminare, considerând că legea trebuie să fie „reconcepută” și să parcurgă în întregime o procedură constituțională de legiferare. Această concluzie rezultă din cuprinsul stenogramelor ședințelor Senatului din 8 și 15 mai 2000. În aceste condiții se observă că, pe lângă aceea că Senatul nu s-a pronunțat prin vot cu privire la proiectul de lege adoptat de Camera Deputaților, acesta nu a acordat un vot favorabil nici pentru raportul comisiei de mediere.

În ședința comună a Camerelor Parlamentului, organizată pentru dezbaterea textelor aflate în divergență, nu s-a procedat la înlăturarea aspectelor de neconstituționalitate apărute ca rezultat al viciilor de procedură de legiferare.

Astfel, obiectul dezbaterilor ședinței comune l-a constituit proiectul de lege în integralitatea acestuia. După votarea fiecărui articol nu s-a mai supus votului legea în ansamblu spre a se putea constata dacă este întrunită majoritatea de voturi cerută la art. 74 alin. (1) din Constituție (indiferent dacă se verifica sau nu existența acestei majorități în cazul fiecărei Camere). În finalul dezbaterilor președintele de ședință a făcut următoarele precizări: „Cu aceasta, textele aflate în divergență au fost votate cu majoritatea cerută de art. 74 alin. (1) din Constituție. Vă reamintesc că nu se face vot final [...]” (Stenograma ședinței comune a Camerei Deputaților și a Senatului din 7 martie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea a II-a, nr. 36 din 19 martie 2001).

c) Sub un alt aspect Curtea constată, de asemenea, că nu s-au respectat nici prevederile constituționale în ceea ce privește desfășurarea medierii și a dezbaterii textelor aflate în divergență. Potrivit dispozițiilor art. 76 alin. (1) din Constituție procedura de mediere se inițiază „Dacă una din Camere adoptă un proiect de lege sau o propunere legislativă într-o redactare diferită de cea aprobată de cealaltă Cameră [...]”. Din acest text constituțional rezultă că este vorba de același proiect de lege sau de aceeași propunere legislativă, deosebirea constând doar în modurile de redactare. Or, așa cum s-a arătat anterior în cadrul considerentelor de sub lit. a), în cazul examinat Senatul a adoptat o propunere legislativă asupra căreia Camera Deputaților nu s-a pronunțat, iar Camera Deputaților a adoptat un proiect de lege asupra căruia, de această dată, nu s-a pronunțat Senatul. În acest fel Camera Deputaților a efectuat, cu neobservarea procedurii constituționale de legiferare, contopirea celor două proiecte de lege într-unul singur. Procedura de mediere desfășurată nefiind bazată pe o reglementare constituțională, rezultă că nu se putea trece nici la procedura dezbaterii textelor rămase în divergență și, în consecință, nici la adoptarea legii, câtă vreme aceasta nu avea un obiect de reglementare care să intre în competența ședințelor comune, potrivit prevederilor art. 62 alin. (2) din Constituție.

În cadrul procedurii de mediere au fost încălcate și dispozițiile alin. (2) al art. 76 din Constituție, referitoare la textele aflate în divergență. Această procedură presupune existența a două texte referitoare la aceeași materie, care au fost adoptate în redactări diferite de cele două Camere și care nu au fost puse de acord în cadrul etapelor anterioare ale procedurii de mediere.

În cazul de față însă au fost supuse votului și au fost adoptate texte noi, așadar texte ce nu fuseseră dezbătute și adoptate în vreuna dintre Camere ori texte care să fi rezultat din combinarea celor adoptate în redactări diferite de către Camere în mod separat, ci, dimpotrivă, texte care au fost propuse — în mod special — pentru ședința comună a Camerei Deputaților și a Senatului. Aceste texte au fost înscrise la coloana 4 din materialul supus dezbaterii ședinței comune, și anume sub denumirea „Texte propuse de Guvern și acceptate de liderii grupurilor parlamentare”. Din stenograma ședinței comune din 7 martie 2001 rezultă că acestea sunt textele care au fost supuse votului, fiind adoptate ca atare. Aceste texte sunt: art. 2¹ (devenit art. 3 după renumerotarea articolelor legii); art. 3 (devenit art. 4); art. 4 (devenit art. 5); art. 5 (eliminat); art. 6 alin. (2); art. 7 lit. m); art. 8 alin. (1), (2) și (4); art. 9 alin. (2), (4) și (5); art. 10 alin. (3); art. 11 alin. (4); art. 12 alin. (2), (3), (4), (5) și (6); art. 12¹

(devenit art. 13); art. 14 alin. (2), (2¹) și (4) [devenite art. 15 alin. (2), (3) și (5)]; art. 17 (eliminat); titlul capitolului IV; art. 19 lit. d) și h); art. 21 alin. (1) și (3); art. 22 alin. (1); art. 24 alin. (1); art. 26 alin. (1); art. 27 alin. (1); art. 29 alin. (1) și (2); art. 30 alin. (1) lit. b), e), f) și g); art. 31 și art. 32 alin. (2). Dintre textele enumerate numai două articole, și anume art. 2¹ (având 4 alineate) și art. 12¹ (având un singur alineat), sunt texte noi, pe când celelalte texte au avut redactări diferite față de cele adoptate de vreuna dintre cele două Camere.

În acest context Curtea Constituțională reține că în jurisprudența sa există decizii referitoare la cauze în cadrul cărora au fost soluționate probleme similare celor care fac obiectul prezentei decizii. Astfel, prin Decizia nr. 122 din 22 octombrie 1996 asupra constituționalității Legii privind statutul deputaților și senatorilor (decizie publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 28 octombrie 1996), Curtea a reținut că prin dispozițiile art. 144 lit. a) din Constituție „[...] nu s-a făcut nici o distincție între controlul constituționalității substanței reglementării și controlul constituționalității procedurii de adoptare a legii [...]”, astfel încât, prin urmare, o lege poate fi declarată ca neconstituțională și pentru motivul

nerespectării prevederilor constituționale referitoare la procedura de legiferare. (De altfel, această posibilitate constituțională mai fusese reținută și în considerentele Deciziei nr. 62 din 13 iunie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 19 iunie 1995, precum și în cele ale Deciziei nr. 73 din 19 iulie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995.) În privința unei situații similare celei din prezenta cauză Curtea Constituțională, prin aceeași Decizie nr. 122 din 22 octombrie 1996, a statuat: „Camerele, în ședința lor comună, ar urma să se pronunțe asupra întregului raport, numai dacă una dintre ele, respingând raportul, nu a admis nici una dintre propunerile comisiei de mediere [...]”.

În concluzie, Curtea constată că în prezenta cauză sesizarea este întemeiată, astfel încât urmează să fie admisă, reținându-se încălcarea normelor constituționale referitoare la procedura de legiferare. În această situație nu se mai poate trece la exercitarea controlului de constituționalitate asupra conținutului unora dintre reglementările Legii privind protecția informațiilor clasificate, reglementări indicate în sesizarea de neconstituționalitate formulată de un număr de 62 de deputați.

Față de considerentele expuse în cele de mai sus, având în vedere dispozițiile art. 74 alin. (1), ale art. 75, ale art. 76 alin. (1) și (2), ale art. 144 lit. a) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și ale art. 2 alin. (3), ale art. 13 alin. (1) lit. A.a), ale art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că Legea privind protecția informațiilor clasificate este neconstituțională.

Decizia se comunică Președintelui României, precum și președintelui Camerei Deputaților și președintelui Senatului, în scopul deschiderii procedurii prevăzute în dispozițiile art. 145 alin. (1) din Constituție.

Definitivă și obligatorie.

Dezbaterile au avut loc la 11 aprilie 2001 și la aceasta au participat: Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu și Romul Petru Vonica, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent șef,
Claudia Miu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro